

El relat hot: Eli i Bernat

Disclaimer: El cervell és l'òrgan sexual més poderós de tots. És només amb bona salut mental, comunicació i assertivitat que podem gaudir de la nostra sexualitat. En un món d'immediatesa i bombardeig constant d'imatges, entrenar el múscul del cervell en la sexualitat és fonamental per a millorar les nostres experiències sexoafectives.

Eli i Bernat

Feia tres anys, una nit d'estiu l'Eli havia conegut un noi que li va encantar.

Es deia Bernat, com molts, i aquella nit havien ballat, rigut i, al final de la festa, entre amics adormits i música suau de fons, es van fer un petó d'aquells que sembla que parin el món uns segons. No va anar més enllà. Només una connexió fugaç i intensa que va quedar allà, sense més rastre que un número de mòbil que mai ningú va utilitzar.

Fins tres anys més tard.

L'Eli volia reservar hora per fer-se un tatuatge petit, un símbol de tot el que havia viscut aquells darrers anys. Volia tancar una etapa, recordar-se que tot podia ser més fàcil amb paciència i coherència interna. Va buscar ràpid el contacte "Bernat tattoo" que li havia passat una amiga, però entre els seus contactes plens de noms i números guardats de nits boges... va equivocar-se.

Va enviar un àudio:

"Hola! Et passo la referència del tattoo que vull, i si pot ser per aquesta setmana millor. Tens disponibilitat dissabte?"

I una foto d'un disseny minimalista: un Saturn de línies fines.

La resposta va arribar ràpid:

"Vaja... no crec que pugui tatuar-te. Però si encara t'agraden les aventures espontànies, et podria acompanyar."

L'Eli va trigar uns segons a reaccionar. Va mirar el nom del contacte: Bernat. Però aquell número no era del tatuador. Era aquell Bernat. El de la festa d'estiu de feia tres anys.

?No pot ser... ?va murmurar, amb un somriure a mitges.

Va contestar, deixant-se portar per l'absurditat màgica del moment:

"No sé què és més surrealista: haver-te tornat a trobar així o que encara vulgui seguir aquella història que vam començar."

Ell no va trigar a replicar:

"Jo crec que el destí ens acaba de donar una segona oportunitat."

La trobada

Van quedar aquell dissabte mateix, al mateix bar de la ciutat on l'Eli havia volgut anar després del tatuatge.

Quan el va veure acostar-se, amb una dessuadora gran, cabells una mica despenjats i aquell somriure tranquil, l'Eli va sentir un formigueig al ventre que coneixia massa bé.

?Tens el mateix somriure que recordo d'aquella nit.

?I tu... encara tens aquella mirada que fa perdre el fil de qualsevol conversa.

Van riure. I es van asseure, com si el temps no hagués passat.

La conversa va fluir sense esforç. Parlaven del que havien viscut aquells anys, de somnis frustrats, de llocs visitats, de tatuatges que (encara) no s'havien fet. Però sota les paraules, hi havia una altra conversa: la de les mirades llargues, les llengües humitejant llavis entre frase i frase, les mans que es tocaven "sense voler" per sobre la taula.

Quan va arribar l'hora d'acomiar-se, cap dels dos volia moure's.

?Saps què? ?va dir en Bernat, amb veu baixa, inclinant-se cap a ella?. No sé fer tatuatges, però m'encantaria resseguir-te sencera.

La respiració de l'Eli es va aturar un instant. Va somriure i va xiuxiuejar:

?Podem fer que duri per sempre també?

I sense més paraules, es van fer un petó.

No va ser un petó precipitat ni tímid. Va ser un petó que carregava tres anys d'alguna cosa pendent, d'un desig que havia estat allà, latent, esperant el moment just per esclatar. I la passió i l'escalfor dels seus cossos era tan gran, que les mans de l'un i de l'altre volien recórrer-se tot el cos.

?Estem al mig del carrer ? va dir el Bernat, conscient que havien de rebaixar la tensió.

?Pots esperar uns dies, doncs? Dissabte que ve els meus pares seran fora ? va respondre l'Eli.

?Genial, ja tenim pla doncs, no? Ara que... ? va seguir en Bernat, pensatiu.

?Va, digues ? va contestar l'Eli.

?Molt a prop hi ha un parc on estarem més tranquils, no vull que marxis encara ? va proposar en Bernat, que no s'aguantava les ganes.

L'Eli també el desitjava molt, així que van marxar rient i fent-se petons fins al parc. No hi havia ningú i cap al fons hi havia uns arbres molt alts que els donarien la intimitat que tots desitjaven.

Es van estirar a l'herba, no paraven de fer-se petons. A la boca, al coll, a les orelles... Cada cop tenien més ganes de donar-se plaer. L'Eli va fer el primer pas i va descordar els pantalons del Bernat i el va començar a masturbar mentre li menjava la boca. El Bernat va fer el mateix. Li va ficar les mans sota les calcetes i li va començar a estimular el clítoris amb suavitat, canviant de ritme i d'intensitat. Tant l'un com l'altre van tardar poca estona a tenir un orgasme, que van assegurar-se que fos silenciós.

CONTINUARÀ...

Missatge de la redacció: Si veiem que aquesta història té moltes visites, tornarem amb una segona part! Comparteix-la amb les teves amigues i amics!